buse-wäe teenistuses olnud!“ „Astuge siis minu teise hobuse selja,“ ütles postipois, „sest siit on weel pool pennikoormat maad linna.“ Teine teise kõrwas sõites ütles soldat: „aga ei tea kuhu ma linnas weel öömaeale wõin jääda, sest mul ep ole mite kopikat.“ „Tulge minu hobuse talli, seal on soe ja kui teil peaks külm olema, wõin teile paar hobuse tekki anda.“ Seda pakumist wõtis soldat tänuga wastu.

„Home tahan mina teid hea meelega aidata,“ ütles postipois lahkest südamest. „Meie linnas on üks maea, kus wanad, haiged ja ka waesed teekäiad saawad wastu-wõetud ja nende eest hoolt kantud ja tohter käib seal haigeid waatamas ja arstimas. Home kui mul aega on, lähen teiega rae kohtu pea wanema juure.“ „Kas se on ika weel seesama wana?“ küsis ärritselt soldat. „Noh, kas teie meie linna siis tunnete?“ küsis postipois imeteledes. „Olen kord ammust aeast, siit läbi tulnud, wastas wana, sel korral oli siin üks wana wihane raepea wanem, kes kui koer inimeste wastu haukus.“ Oh se! ütles postipois, se on juba ammu surnud. Nüüd on meil üks armas, lahke mees, kes teiste peale halastab, mis wana ilmasgi ei teinud. Kui keegi kord kogemata tema jala peale oli tallanud, siis tema ei unustanud seda surmani mite ära!“ Nende sõnade peale õhkas soldat süga-waste südamest. „Kelle juures teie sel korral, kui enne siin käisite, korteris olite?“ küsis postipois

weel. „Ühe sepa paeas, kus mina sugu tööd tegin, sest mina olen õpetud sep.“ „Wõi selle juures, ütles postipois. „Ma olen teda ka weel tunnud. Aga se oli ise päris laku-koer!“ „Kas tema ka juba surnud?“ küsis soldat. „Jah, tema on surnud, tema naene ja lapsed ka, sest sugust pole ühtegi enam järel.

Soldat oli nüüd wait, aga postipois kuulis et tema ueste südawaste südamest õhkas. Mehel wõib kül suur häda olla mõtles postipois. Kui nemad wiimaks linna tulid, olid kõik jo magamas, posti peremees ja teised postipoisid. Selle läbi julgus postipois oma seltsimehe talli wõtta, tegi temale magamise aset ühe tühja suure kaera kirstu sisse ja heitis ise oma asemele. Aga tema ei jää-nud mite kohe magama. Mõna aea pärast, kui eht soldat wõis arwata, teda jo magawad, kuulis postipois soldati nutmist, ohkamist ja õigamist, nenda et tema ei saanud magada. Kui aga sugu liikumist tallis kuulda oli, siis oli ta kohe wait, aga ni pea kui kõik jälle waka oli, olid käda healed ka jälle kuulda! Postipois püüdis kül mõned sõnad, mis kuulda olid ärakuulata, aga mite üks sõna, kellest tema olets täit aru saanud kõlas tema kõrwu.

Teisel hommul wiis postipois teda, nenda kuida tema lubanud, rae kohtu pea wanema juure. Tema wõtis soldati lahkeste wastu ja andis temale sedelit, et teda wiidi waeste hoone wastu wõetud saama. Siis wiis postipois teda senna maeasse.